

різних груп населення» / Ю.В. Юрчишин. – К.: Нац. ун-т фіз. виховання і спорту України, 2012. – 20 с.

6. Долженко Л. П. Фізична підготовленість і функціональні особливості студентів із різним рівнем фізичного здоров'я: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук із фізичного виховання і спорту: спец. 24.00.02 «Фізична культура, фізичне виховання різних груп населення» / Л. П. Долженко. – К., 2007. – 21 с.

7. Мурза В. П. Психолого-фізична реабілітація : підруч. / В.П. Мурза. – К.: Олан, 2005. – 608 с.

8. Присяжнюк С.І. Фізичне виховання : навч. пос. / С.І. Присяжнюк. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 504 с.

Сухомлин Л.В.

кандидат технічних наук, доцент;

Катенкарь А.С.

*студентка факультету природничих наук,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського*

ПРОБЛЕМИ КАДРОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ СФЕРИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

На сьогодні сфера фізичної культури і спорту (ФКіС) відіграє одну з найважливіших умов формування здорової нації сучасних українців, а високі досягнення та перемоги спортсменів міжнародного рівня (чемпіонати Європи, світу та Олімпійські ігри) підвищують престиж і приносять авторитет державі. Отже, саме підготовці спортсменів такого рівня приділяється особлива увага. Актуальності набуває вивчення та пошук ефективної організації та шляхів удосконалення управління сферою ФКіС в Україні. На першому місці виникає проблема забезпечення державними органами – висококваліфікованими державними службовцями, а отже особлива увага повинна приділятися управлінню кадровими ресурсами [1].

На жаль, менше 13% населення займаються та залучені до ФКіС, цей показник вагомо поступається провідним європейським країнам (Швеція, Німеччина, Фінляндія, Чехія та інші). Так Україна займає останні місця в Європі і за інтегральним показником здоров'я населення (середня тривалість життя). Тому виникає гостра необхідність та негайне розв'язання проблеми розвитку спорту вищих досягнень, підготовка резерву для збірних команд національного рівня [2].

Фактори, зумовлені станом ФКіС:

- нормативно-правова база не відповідає вимогам сучасності;
- потреби громадян пов'язані з фізкультурно-оздоровчою діяльністю не відповідають сферами виробничого, соціально-побутового і навчально-виховного характеру;
- здоровий спосіб життя недостатньо пропагують, а до занять дитячо-юнацьким та резервним спортом зростає тенденція зменшення залучення активної частини населення;
- наукове забезпечення та наукові дослідження пов'язані з питанням розвитку сфери ФКіС мають дуже низький рівень та недостатньо фінансуються державним бюджетом (менше 0,5%);
- матеріально-технічна база має незадовільний стан (таблиця 1).

Порівняльні показники рівня матеріально-технічного забезпечення сфери фізичної культури та спорту в Україні та інших країнах (2016)

Показники	Наявне забезпечення на 10 тис. осіб				Соціальні норми Росії на 10 тис. осіб	Державні будівельні норми України на 10 тис. осіб	Рівень забезпеченості населення України на 10 тис. осіб, %
	Японія	Італія	Росія	України			
Фізкультурно-спортивні зали, м ²	2957	2288	1091	904	3473	1830	33,0
Басейни, м ²	1120	285	37	34	742	480	5,5
Спортивні площадки, м ²	1027	26267	3881	9424	19494	1000	49,7
Тренери, інструктори, вчителі, осіб	24	21	14	13	26	–	50,0

Джерело: [1]

Не відповідає сучасним вимогам більше 80% спортивних майданчиків. Порівнюючи показники України з провідними країнами світу, можна побачити, що:

- у 2–3 рази нижче рівень забезпечення спортзалами, у 30 разів – забезпечення плавальними басейнами;
- дуже низький рівень фінансового забезпечення (0,6% виділяється з державного бюджету, 2% – з місцевих, їх видаткової частини);
- низька ефективність залучення позабюджетних коштів, недостатній обсяг інвестицій;
- в багатьох європейських країнах одним з основних джерел фінансування ФКіС є проведення державних спортивних лотерей, чого немає в Україні;
- недостатня увага приділяється підготовці та підвищенні кваліфікації фахівців, нараховується лише незначна кількість освічених інструкторів сфери ФКіС (1 працівник на 600 чол. населення) [1].

Сфера ФКіС вважається відкритою соціально-економічною системою, тому розробка стратегії має будуватися на основі детального аналізу зовнішніх (макроекономічних) і внутрішніх (мікроекономічних) чинників, які впливають на показники функціонування сфери в цілому. Зовнішні – світовий досвід розвитку ФКіС, внутрішні – рівень розвитку наукових досліджень, характеристика кадрового потенціалу, якість та кількість матеріально-технічного забезпечення, методичних рекомендацій, стан підготовки спортивних резервів, організаційна та управлінська структура всіх рівнів менеджменту.

Обов'язки управління кадровими ресурсами полягають у більшому спектрі діяльності керівників управлінських органів (добір, планування, оцінювання показників діяльності, мотивація, заробітна плата і т.д.), а не лише адміністрування.

Сучасні стрімкі зміни в суспільних відносинах сприяють створенню нових структур державного управління, інституцій, зміни в менеджменті, а саме в

управлінні на державній службі кадровими ресурсами. Існують певні стандарти щодо відбору на посаду державного службовця (резюме, співбесіда). Для заохочення та збільшення кількості претендентів на дану посаду – залучають ЗМІ, використовують спеціальні оголошення. Перевага надається найбільш здібним випускникам ВНЗ, звертають увагу на позитивні рекомендації з попередньої роботи. І потім, з тимчасової праці, при відповідній сумлінній роботі, переводять на основну, стабільну працю (система «випробувального терміну» – для можливості адаптування, виконання посадових обов'язків осіб прийнятих на державну службу). Зауважимо, що основною функцією державної служби є не менеджмент, а управління. Централізована бюрократична структура охоплює діючі механізми державного управління у східноєвропейських країнах (у т.ч. Україна), та складається з чиновників, мета яких – виконання планів та повноважень уряду, у міністерствах або інших держустановах; характеризується високим ступенем поділу праці; для персоналу складені чіткі правила і норми поведінки, розвинена ієрархія управління, за спеціальними фаховим та діловими якостями виконується підбір кадрів.

Нові потреби на ринку, зміни підходів в управлінні та в суспільних відносинах – утворюють основні напрямки діяльності держслужби. Потребує вирішення питання покращення знань, навичок управлінських кадрів, актуальність збереження висококваліфікованих кадрів; розподіл державних дій, уособлення обов'язків держслужбовців; мотивація посадовців до вищих дій задля врахування суспільних інтересів.

До управлінських основ разом з функціями процесу управління (контроль, організація, прогнозування, корекція, планування) відносять усі види діяльності управління, посадових осіб:

- розподіл повноважень між виконавчими та керівними органами;
- покращення між ними зв'язків та між співучасниками;
- оцінка, ухвалення рішень, аналізування усіх питань і завдань, що з'являються в процесі управління[1].

Головні принципи планування:

- в діяльності органів управління, відділів, структурних підрозділів має бути дотримана методична послідовність задля забезпечення якісного кінцевого ефекту, результату;

- необхідно встановити відповідність між заходами ФКіС та повсякденної діяльності (завдання, терміни, місце проведення);

- ефективне використання в підготовці – матеріальних ресурсів, матеріально-технічної бази, що виділяються для забезпечення сфери ФКіС [1].

Зміст завершального етапу процесу управління полягає є підведення підсумків (аналіз, якість поставлених цілей та завдань, своєчасність виконання, визначення недоліків, спеціальні заходи, що сприятимуть покращенню ефективності та розвитку фізичної підготовки в сфері ФКіС. Отже, з'являються деякі суперечності та розходження між потребою професійної підготовки в програмному та цільовому управлінні сферою ФКіС та відсутністю розробки теоретичних засад, технології управління. А саме, виникає необхідність створення системи управління, яка здатна відреагувати на зміни умов обставин, враховуючи поставлену мету, наявність програми підготовки, розробка й впровадження системи планування та контролю. Без створення і використання актуальних і адекватних управлінських технологій (структурно-функціонального управління сферою ФКіС), існуюча система управління не буде якісною.

Список використаних джерел:

1. Стадник С. Оптимізація управління діяльністю училищ фізичної культури України на основі програмно-цільового методу управління / С. Стадник // Молода спортивна наука. – 2012. – Т. 4. – С. 156–162.
2. Нікітенко С. В. Проблеми сучасного кадрового менеджменту органів управління фізичною культурою та спортом в Україні / С. В. Нікітенко // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]. Сер. : Державне управління. – 2014. – Т. 235, вип. 223. – С. 61–65.

Сухомлин Л.В.*кандидат технічних наук, доцент,***Моргун Б.М.***студентка факультету природничих наук,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського***УПРАВЛІННЯ МАТЕРІАЛЬНО-ТЕХНІЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ
СФЕРИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УКРАЇНІ**

Беручи до уваги сферу фізичної культури та спорту, сьогодні питання державної підтримки даної галузі є особливо актуальним, оскільки здоров'я та гармонійний розвиток зростаючого покоління та нації загалом є пріоритетним напрямком політики в Україні [1]. Показники розвитку сфери фізичної культури та спорту визначає матеріально-технічна база, яка являє собою матеріальні цінності (спортивне обладнання, споруди, інвентар, форма), фінанси, розподільчі структури та виробничі потужності та перебуває у різних формах власності (державній, приватній, муніципальній тощо) [2].

У порівнянні з минулим століттям, коли матеріально-технічна база характеризувалася інтенсивним розвитком і відповідністю спортивного інвентарю нормативним вимогам, на сучасному етапі ефективність її використання значно знизилась. Ця негативна тенденція пояснюється нестабільним економічним становищем в Україні та недостатньою увагою з боку органів управління державного, регіонального та місцевого рівнів, що істотно стримує розвиток даної галузі [1]. Провідні країни у 2–3 рази випереджають нашу державу по забезпеченості населення спортивними залами, та у 30 разів – по забезпеченості плавальними басейнами. Сучасним вимогам не відповідають понад 80 % спортивних майданчиків, а у осіб з обмеженими можливостями виникають труднощі у безбар'єрному відвідуванні споруд [3].

За статистичними даними в Україні функціонує достатньо широка мережа спортивних споруд для проведення фізкультурно-оздоровчих заходів (табл. 1).

Статистичні дані за досліджуваний період відображають тенденцію до зростання кількості облаштованих таких спортивних споруд, як майданчики з тренажерним обладнанням, кінноспортивні зали, споруди зі штучним льодом, та лижні трампліни. При цьому кількість інших споруд має спадну тенденцію, незважаючи на зростання попиту на об'єкти експлуатації. Це пояснюється тим, що для їх утримання повинні залучатись значні фінансові ресурси, а оскільки питання окупності цікавлять суб'єктів різних форм власності, то найбільш сучасними й затребуваними спортивними спорудами, з точки зору бізнесу, залишаються приватні.